

Prima instanță - Judecătoria Cimișlia, sediul Central (jud.: M. Ganganu)
Instanța de apel - Curtea de Apel Comrat (jud.: GA. Mironov, L. Caraianu, S. Gubenco)

ÎNCHEIERE

21 iunie 2023

mun. Chișinău

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

Complet de judecată, în componența:
Președinte, judecător
judecători

Viorica Puica
Oxana Parfeni
Ion Malanciuc

examinând admisibilitatea recursului de Agenția de Dezvoltare Regională Sud,

în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Lungu Cristina împotriva Agenției de Dezvoltare Regională Sud privind anularea ordinelor de concediere, repunerea în funcția deținută anterior concedierii, încasarea despăgubirii pentru absența forțată de la muncă și încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 24 noiembrie 2022, prin care s-a respins apelul declarat de Agenția de Dezvoltare Regională Sud și s-a menținut hotărârea Judecătoria Cimișlia, sediul Central, din 11 februarie 2022,

c o n s t a t ă :

La 15 septembrie 2021, Lungu Cristina a depus cerere de chemare în judecată împotriva Agenției de Dezvoltare Regională Sud privind anularea ordinelor de concediere, repunerea în funcția deținută anterior concedierii, încasarea despăgubirii pentru absența forțată de la muncă și încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

În motivare, a susținut că în perioada 02 martie 2021-01 iulie 2021 a activat în cadrul Agenției de Dezvoltare Regională Sud, fiind angajată în funcția de Specialist monitorizare proiecte, prin cumul.

La 01 iulie 2021, angajatorul motivând că Lungu Cristina este angajată la aceeași organizație în funcție de bază ca Specialist achiziții publice pe o unitate și că ar exista necesitatea de a angaja un Specialist monitorizare proiectare pe o unitate în cadrul Secției management Integral al Proiectelor a emis ordinul nr.75 cu privire la încetarea Contractului individual de muncă nr. 75 din 02 martie 2021.

Reclamata consideră că Agenția de Dezvoltare Regională Sud a emis ordinul ilegal, neîntemeiat și prematur.

La 01 iulie 2021, a informat angajatorul despre faptul că reclamanta este

însărcinată, prezentând în acest sens extrasul medical.

Totodată, la 01 iulie 2021 angajatorul emite ordinul nr. 75 cu privire la încetarea contractului individual de muncă nr. 75 din 02 martie 2021, în temeiul art. 86 alin. (1) lit. s) din Codul Muncii.

Prin concedierea ilegală și comportamentul post factum al angajatorului care nu a dorit să soluționeze litigiul pe cale amiabilă, reclamanta consideră că i s-a cauzat un prejudiciu moral, deoarece a re trăit emoții negative, care i-au afectat starea psiho-emoțională, mai ales în situația că era însărcinată, și astfel, consideră că angajatorul urmează să-i achite drept compensație morală în sumă de 50000 lei.

La 16 decembrie 2021, avocatul Leontean Serghei, acționând în interesele reclamantei Lungu Cristina a înaintat cerere privind modificarea temeiului și obiectului acțiunii solicitând, anularea ordinului 106 din 18 octombrie 2021 cu privire la încetarea contractului individual de muncă ca urmare a expirării termenului contractului încheiat pe durată determinată, în temeiul art. 82 lit. f) din Codul muncii, anularea ordinului nr.75 din 01 iulie 2021 cu privire la încetarea contractului individual de muncă nr. 75 din 02 martie 2021, obligarea Agenției de Dezvoltare Regională Sud să o restabilească pe reclamanta Lungu Cristina în funcțiile deținute conform contractelor de muncă până la eliberarea ilegală cu efectuarea tuturor plăților și transmiterea urgentă a datelor necesare către CNAS și încasarea din contul pârâtului Agenția de Dezvoltare Regională Sud a prejudiciului moral în valoare de 50 000 lei.

În motivare indicat că, din momentul depunerii acțiunii angajatorul Agenției de Dezvoltare Regională Sud a mai comis alte ilegalități în raport cu Lungu Cristina.

La 02 decembrie 2019, între Agenția de Dezvoltare Regională Sud și Lungu Cristina a fost încheiat contractual individual de muncă, nr.60 din 02 decembrie 2019 pe o durată determinată, până la 31 decembrie 2020.

La data expirării termenului contractului nici una din părțile contractului nu au cerut încetarea acestui contract, și raporturile de muncă au continuat.

La 12 martie 2021, între Agenția de Dezvoltare Regională Sud și Lungu Cristina a fost semnat un acord adițional la contractul nr. 60 din 02 decembrie 2019.

Reclamanta a invocat că contractul individual de muncă nr.60 din 02 decembrie 2019 este considerat un contract individual de muncă pe o durată nedeterminată, în condițiile art. 83 alin. (4) Codul muncii.

În data de 18 octombrie 2021, angajatorul emite ordinul 106 cu privire la încetarea contractului individual de muncă nr.60 din 02 decembrie 2019 cu formularea „ca urmare a expirării termenului contractului încheiat pe durată determinată, în temeiul art. 82 lit. f) din Codul muncii.

Lungu Cristina a susținut că, prin prisma art.251 Codul Muncii ordinul din 18 octombrie 2021 este ilegal, deoarece la momentul emiterii ordinului, aceasta era însărcinată, iar angajatorului era cunoscut cu faptul.

Recalmata a reiterat că, un contract individual de muncă cu o altă persoană care va exercita funcția respectivă, nu a fost încheiat de către Agenția Regională de Dezvoltare Sud.

Prin răspunsul nr.104 din 15 noiembrie 2021, Inspecția Teritorială de Muncă

Cimișlia, în urma examinării petiției a doamnei Lungu Cristina primită în legătură cu încălcarea legislației muncii de către Agenția Dezvoltare Regională Sud din or. Cimișlia, a confirmat că Agenția Dezvoltare Regională Sud din or. Cimișlia a comis mai multe încălcări grave la emiterea ordinelor de concediere.

De asemenea, reclamanta a susținut că angajatorul trebuie să repare integral prejudiciul material și cel moral cauzat salariatului, în legătură cu îndeplinirea de către acesta a obligațiilor de muncă, în cazul discriminării salariatului la locul de muncă sau ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci.

Prin hotărârea Judecătoriei Cimișlia, sediul Central, din 11 februarie 2022, acțiunea civilă depusă de Lungu (Dogoteri) Cristina, s-a admis parțial.

S-a anulat ordinul nr. 106 din 18 octombrie 2021 emis de către Agenția de Dezvoltare Regională Sud privind încetarea contractului individual de muncă ca urmare a expirării termenului contractului încheiat pe durata determinată, în temeiul art. 82 lit. f) din Codul Muncii, ca fiind emis cu încălcarea legislației în vigoare.

S-a restabilit reclamanta Lungu Cristina, în funcția similară celei deținute, și în raport cu care a fost încetat contractul individual de muncă, și anume în funcția de specialist în achiziții publice în cadrul unității Agenției de Dezvoltare Regională Sud.

S-a anulat ordinul cu nr.75 din 01 iulie 2021 emis de către Agenția de Dezvoltare Regională Sud privind încetarea contractului individual de muncă nr. 75 din 02 martie 2021, ca fiind emis cu încălcarea legislației în vigoare.

S-a restabilit reclamanta Lungu Cristina, în funcția similară celei deținute, și în raport cu care a fost încetat contractul individual de muncă, și anume în funcția de specialist monitorizare proiecte, cu efectuarea tuturor plăților, pentru care a fost lipsită reclamanta ca urmare a absenței forțate a acesteia de la muncă, pe marginea contractului individual de muncă nr: 75 din 01 iulie 2021.

S-a obligat Agenția de Dezvoltare Regională Sud să transmită informația referitoare la plățile efectuate către Casa Națională de Asigurări Sociale, în vederea protocolării ulterioare a plăților cuvenite beneficiarei, conform legislației în vigoare.

S-a încasat din contul Agenției de Dezvoltare Regională Sud în beneficiul reclamantei Lungu Cristina prejudiciu moral în mărime de 20 000 (două zeci mii) lei, în legătură cu încetarea ilegală în raport cu aceasta a contractelor individuale de muncă.

S-a încasat din contul Agenției de Dezvoltare Regională Sud în beneficiul reclamantei Lungu Cristina, cheltuieli pentru asistența juridică în sumă de 2500 (două mii cinci sute) lei.

S-a încasat din contul pârâtului Agenției de Dezvoltare Regională Sud în beneficiul statului taxa de stat pentru care reclamanta a fost scutită la sesizarea instanței de judecată în sumă de 800 (opt sute) lei.

În rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că între Agenția de Dezvoltare Regională Sud și Lungu Cristina a fost încheiat contractul individual de munca nr.60, în data de 02 decembrie 2019, ultima fiind angajată, pe termen determinat începând cu data de 02 decembrie 2019-până la data de 31 decembrie 2020, cu perioada de probă de 30 zile, în funcția de specialist în achiziții.

În data de 02 martie 2021, Agenția de Dezvoltare Regională Sud, în persoana Directorului Maria Culeșov a emis ordinul cu nr.23 cu privire la angajarea prin cumul a reclamantei Lungu Cristina, în funcția de specialist monitorizare proiecte (0,5 unități), pe o perioadă nedeterminată, cu încheierea contractului individual de muncă nr.75 din 02 martie 2021.

Prin ordinul nr.75 din 01 iulie 2021 a directorului Agenția de Dezvoltare Regională Sud, Gorban Olga, a fost încetat contractul individual de muncă nr.75 din 02 martie 2021, în temeiul art.86 alin. (1), lit. s) Codul muncii începând cu data de 01 iulie 2021.

Prin ordinul nr. 106 din 18 octombrie 2021 a directorului Agenția de Dezvoltare Regională Sud, Gorban Olga, a fost încetat contractul individual de muncă cu Lungu Cristina, ca urmare a expirării termenului contractului încheiat pe durată determinată, în temeiul art.82 lit. f) din Codul Muncii.

Instanța de fond a constatat ilegalitatea și netemeinicia ordinului nr.75 din 01 iulie 2021 cu privire la concedierea Lungu Cristina din funcția de specialist monitorizare proiecte cât și a ordinului nr.106 din 18 octombrie 2021 prin care sa dispus începând cu 31 octombrie 2021, încetarea în circumstanțele ce nu depind de voința părților a contractului individual de muncă al salariatei Lungu Cristina, din funcția de specialist în achiziții publice în cadrul Agenția de Dezvoltare Regională Sud.

Între părți nu au încetat raporturile de muncă la termenul limită stabilit în contractual individual de muncă nr. 60 din 02 decembrie 2019, la expirarea termenului contractului individual de muncă pe durată determinată, nici una dintre părți nu a cerut încetarea lui.

De asemenea, prin acordul adițional din 12 martie 2021, încheiat la contractual individual de muncă nr.60 din 02 decembrie 2019, părțile au operat modificări în sensul titlului I și II a contractului individual de muncă, inclusiv după expirarea termenului determinat prevăzut inițial, fapt ce atestă computarea automata a termenului limită stabilit de contractual individual de muncă nr. 60 din 02 decembrie 2019, din durata determinată, în durata nedeterminată, ca consecință a reglementărilor art. 83 alin. (4) Codul Muncii.

Instanța de fond a reținut că ordinul nr.106 din 18 octombrie 2021 cu privire la încetarea contractului individual de muncă, ca urmare a expirării termenului contractului încheiat pe durată determinată, contravine prevederilor art.83 alin. (4) Codul muncii.

Ordinul vine în contradicție și cu garanțiile instituite de legislația muncii în situația femeilor gravide, reglementată de art. 251 Codul Muncii, ținând cont că reclamanta se află la evidența medicului de familie, sarcină – 23 săptămâni.

De asemenea, instanța de fond a conchis că, ordinul nr.75 din 01 iulie 2021, cu privire la încetarea contractului individual de muncă nr.75 din 02 martie 2021, în temeiul art.86 alin.(1) lit. s) din Codul muncii, a fost emis contrar prevederilor art.251 Codul muncii.

Ca urmare, prin prisma art. 89 Codul Muncii, Lungu Cristina s-a restabilit în serviciu în funcția deținută anterior sau într-o funcție similară în cadrul Agenția de Dezvoltare Regională Sud.

Reieșind din prevederile art. 90 alin (1), art. 230 Codul muncii instanța a obligat partea pârâtă să compenseze plățile cuvenite începând cu data de 01 iulie

2021, când a fost încetate raporturile de muncă cu aceasta, și până la începutul concediului de maternitate a acesteia.

Fiind constată ilegalitatea ordinilor de concediere, prin prisma art. 90 Codul Muncii, 2036 alin. (1), art. 2037 Cod civil, instanța a reținut temeinicia motivelor ce îi acordă reclamantei dreptul de a solicita și recuperarea prejudiciului moral.

Prin concedierea neîntemeiată Lungu Cristina a fost afectată moral, fiind admise încetarea ilegală a raporturilor de muncă pentru două contracte de muncă, în perioade diferite, dar care au derulat în cursul gravidității acesteia.

Angajatorul a admis încetarea raporturilor de muncă cu reclamanta în perioada în care aceasta înregistra deja cursul concediului de maternitate, pentru situația ordinului din 18 octombrie 2021, care a generat și incertitudini financiare în raport cu plățile ce urma a fi achitate în acest sens, circumstanțe care, prin cumulul obiectiv generează certitudini ale faptului că suferințele psihice suportate urmează a fi compensate prin echivalent bănesc.

Instanța de fond a conchis că suma prejudiciului moral în mărime de 50 000 lei solicitată reieșind din specificul acțiunii și criteriul echității, este exagerată, iar un quantum de 20 000 lei este o compensație echitabilă și suficientă pentru suferința adusă.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței, la 09 martie 2022, Agenția de Dezvoltare Regională Sud a declarat apel solicitând, casarea parțială a hotărârii Judecătorei Cimișlia, sediul Central, din 11 februarie 2022, în partea încasării quantumului prejudiciului moral.

Prin decizia Curții de Apel Comrat din 24 noiembrie 2022, s-a respins apelul declarat de reprezentantul Agenției de Dezvoltare Regională Sud, Pînzari Ion și s-a menținut hotărârea judecătorei Cimișlia, sediul Central din 11 februarie 2022.

La 03 februarie 2023, Agenția de Dezvoltare Regională Sud a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 24 noiembrie 2022, solicitând admiterea acestuia, casarea parțială a deciziei instanței de apel și dispunerea întoarcerii executării plăților salariale și a prejudiciului moral.

Drept temei de recurs a invocat prevederile art. 432 alin.(2) lit. a) și c), alin.(4) din Codul de procedură civilă.

În motivare, a susținut că nu este de acord cu decizia, fiind neîntemeiată.

Instanța de apel a apreciat probele arbitrar, a interpretat în mod eronat legea, în partea admiterii acțiunii și anulării ordinului nr. 106 din 18 octombrie 2021.

Curtea de Apel nu a ținut cont de acele circumstanțe și probe contradictorii prezentate de către Agenția de Dezvoltare Regională Sud, expuse în cadrul examinării apelului, care de altfel ar fi dus la schimbarea concluziei instanței de apel în raport cu legalitatea ordinului.

La adoptarea deciziei, nu s-a bazat pe o cercetare multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, precum și nu s-a călăuzit de prevederile legii, bazându-se doar pe prevederile art. 251, art. 83 alin. (4), art. 89 alin. (1), art. 90, art. 329 alin. (1), art. 330 alin. 1 lit. b) din Codul Muncii, cu încălcarea prevederilor art. 386 și 387 din Codul de procedură civilă.

Recurentul a indicat că, în cadrul examinării în fond și în apel, pe marginea ordinului de concediere nr. 106 din 18 octombrie 2021, Agenția de Dezvoltare Regională Sud a explicat pe deplin faptul că între Lungu Cristina și Agenție a fost

încheiat un Contract individual de muncă pe termen determinat, încetarea căruia a fost dispusă ulterior în temeiul art. 82 lit. f) din Codul Muncii în caz de expirare a termenului contractului individual de muncă pe durată determinată, de la data prevăzută în contract, cu excepția cazului când raporturile de muncă continuă de fapt și nici una dintre părți nu a cerut încetarea lor, precum și a cazului prevăzut la art. 83 alin. (3).

Dispoziția art. 83 alin. (4) din Codul muncii este inaplicabilă speței, instanțele inferioare au dat o apreciere greșită normelor de drept aplicate pe marginea Contractului individual de muncă nr. 60 din 02 decembrie 2019. Funcția respectivă în care a fost angajată Lungu Cristina, a fost creată temporar, înafara schemei de încadrare a personalului, doar cu scopul îndeplinirii obiectivelor proiectului de finanțare.

Ordinul nr.106 din 18 octombrie 2021 cu privire la încetarea Contractului individual de muncă nr. 60 din 02 decembrie 2019, a fost emis în strictă prevedere cu legislația în vigoare, adică în circumstanțe ce nu depind de voința părților.

Recurentul a invocat că, Lungu Cristina nu a avut de suferit în urma emiterii ordinului nr.106 din 18 octombrie 2021, deoarece nu există o legătură cauzală între consecințele contractului și sarcina angajatei.

Cuantumul de 20 000 de lei este unul exagerat, Agenția de Dezvoltare Regională Sud și-a onorat obligațiunile în termen cu referire la restabilirea în funcție pe marginea contractului nr.75 din 02 martie 2021, încheiat pe termen nedeterminat, și nu există temei juridic care ar da dreptul angajatei de a beneficia de repararea prejudiciului moral.

Cu referire la paguba morală, relată la contractul individual de muncă nr. 60 din 02 decembrie 2019, încheiat pe termen determinat, este contrară, fără temei juridic, deoarece încetarea contractului a avut loc în condițiile prevederilor legale, iar prevederile art. 90 alin. (1) și (2), art. 329 alin. (1) și (2) Codul Muncii, sunt inaplicabile situație.

Mărimea pagubei morale stabilite de instanțele ierarhic inferioare nu a fost evaluată după anumite criterii distinctive, accesibile spre înțelegerea părților aflate în litigiu, fiind acordată fără a fi luate în considerare circumstanțele de fapt și de drept care au stat la baza aprecierii coeficientului de stabilire a sumei de 20 000 de lei.

Instanțele investite cu judecarea fondului au încadrat greșit raportului de muncă existent între părți, în consecință au aplicat eronat normele materiale, nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Cu referire la termenul recursului:

Curtea de Apel Comrat a pronunțat dispozitivul deciziei la 24 noiembrie 2022.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit informației de la fila dosarului 186, instanța de apel a comunicat Agenției de Dezvoltare Regională Sud decizia motivată la 07 decembrie 2022, respectiv, cererea de recurs declarată la 03 februarie 2023, este depusă în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după

parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 21 februarie 2023, Curtea Supremă de Justiție a comunicat intimatului recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței în termen de o lună de la data primirii scrisorii, însă corespondența s-a returnat instanței cu mențiunea plecat (f.d. 216-217).

Până la data examinării recursului, intimata nu a manifestat opțiunea de a depune referință.

Examinând temeiurile recursului Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230].

Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Agenția de Dezvoltare Regională Sud, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Agenția de Dezvoltare Regională Sud.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Viorica Puica

judecători

Oxana Parfeni

Ion Malanciuc